

பழமொழி நானூறு கூறும் மன்னர்கள்

Kings in Pazhamozhi Nanuru

ஆ. நந்தகுமார்

உதவிப்பேராசிரியர், கற்பகம் உயர்கல்விக்கழகம், கோயம்புத்தூர்

A. Nandhakumar

Assistant Professor, Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore

Email ID: nandhakumara1@outlook.com, ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-2303-2389>

Abstract:

In the history of Tamil literature, proverbs and the dialogues of the Kurunthokai are closely related to the lives of the people. Among these, Pazhamozhi Nanuru holds a significant place. This work compiles proverbs covering various fields such as politics, social ethics, humanism, and economics. Notably, it includes many proverbs related to kings. The aim of this study is to identify the proverbs related to kings in Pazhamozhi Nanuru, to highlight their political and social basis, and to explain the system of governance of that era through literature. In this book, kings are depicted in various ways such as being just, generous givers, brave in battle, and concerned about the welfare of the people. This shows that the position of the king in the Tamil society of that time was elevated, and the system of governance was intertwined with ethics, righteousness, and military prowess. This study examines kings from a literary perspective.

This research serves as an excellent literary foundation for understanding the political values and governance policies of Tamil society. Furthermore, this study gains importance in demonstrating how political history and cultural values are disseminated in society through proverbs.

Keywords: Pazhamozhi Nanuru, Kings, Governance, History

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பழமொழிகளும் குறுந்தொகைச் சொல்லாடல்களும் மக்களின் வாழ்வியலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. அவற்றில் சிறப்பிடம்பிடிக்கும் ஒரு முக்கியமான நூல் பழமொழி நானூறு ஆகும். இந்நூல் அரசியல், சமூக நெறி, மனிதநேயம், பொருளாதாரம் போன்ற பல துறைகளைக் கொண்ட பழமொழிகளைத் தொகுத்து வழங்குகிறது. குறிப்பாக, மன்னர்கள் குறித்த பல பழமொழிகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வின் நோக்கம், பழமொழி நானூற்றில் இடம்பெறும் மன்னர் தொடர்பான பழமொழிகளை அடையாளம் காணுதல், அவற்றின் அரசியல் – சமூக அடிப்படையைக் கோடிட்டுக் காட்டுதல், மேலும் அந்தக் கால அரசாட்சி அமைப்பை இலக்கியத்தின் வழி விளக்குதல் ஆகும். இந்நூலில் மன்னர்கள் நீதிமான், பரிசளிப்பவர், வீரத்தால் சிறந்தவர், மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவர் எனப் பல்வேறு வகைகளில் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். இது அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மன்னனின் நிலை உயர்ந்ததாகவும், அரசாட்சி முறை நெறி, அறம், போர்திறன்

ஆகியவற்றோடு இணைந்திருந்ததையும் காட்டுகிறது. இவ்வாய்வில், மன்னரைப் பற்றி இலக்கியவியல் கோணத்தில் ஆராயப்படுகின்றது.

இவ்வாய்வு தமிழ் சமூகத்தின் அரசியல் விழுமியங்களையும் ஆட்சிக் கொள்கைகளையும் வெளிப்படுத்தும் சிறந்த இலக்கிய அடிப்படையாக அமைகிறது. மேலும், பழமொழிகளின் வழி அரசியல் வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டு மதிப்பீடுகள் எவ்வாறு சமூகத்தில் பரவியுள்ளன என்பதற்கும் இவ்வாய்வு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: பழமொழி நானூறு, மன்னர்கள், அரசாட்சி, வரலாறு.

பழமொழி நானூறு

பழமொழி நானூறு நூலை இயற்றியவர் முன்றுறை அரையனார். இவர் முன்றுறையர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இவர் ஒரு சமணத் துறவி என்பதை பழமொழி நானூறு நூலின் தற்சிறப்பு பாயிரத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. பழமொழி நானூறு சிறப்புப் பாயிரம், கடவுள் வணக்கம் சேர்த்து நாலடியால் அமைந்த நானூற்றொரு பாடல்களைக் கொண்ட நீதிநூல். ஒவ்வொரு பாடலிலும் கல்வி, ஒழுக்கம், அரசநீதி போன்றவை சார்ந்த ஓர் நீதியும், கடைசி அடியில் அந்த நீதியை எடுத்துக்காட்டும் பழமொழியும் இடம்பெறுகின்றன.

வரலாறு

நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் பாதை வகுக்கப் பயன்படும் கடந்த காலம் வரலாறு எனப்படும். கடந்தகாலம் பற்றி எழுப்பப்பட்ட அல்லது எழுப்பிய வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் அமைவது என்றும் இதனைக் குறிப்பிடலாம். கடந்தகாலத்தைப் பற்றி நிகழ்காலத்தில் தெரிந்துகொண்டு எதிர்காலத்தை வகுத்துக்கொள்ள வரலாறு பயன்படும். இங்கு, 'வாழுகின்ற மக்களுக்கு வாழ்ந்தவர்கள் பாடமடி' என்னும் தொடர் நினைக்கத்தக்கது.

தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன்

சோழ மன்னர்களின் வரலாற்றிலே காணப்படும் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன் என்பவனின் வரலாறு பழமொழியில் இடம்பெறுகின்றது. அசுரர்களுக்கு ஒரு கோட்டை இருந்தது. அதன் மதில் மிகவும் பலம் பொருந்தியது. அக்கோட்டை வானத்தில் உலவும் தன்மையுள்ளது. அதிலே அசுரர்கள் வாழ்ந்தனர். அவர்கள். தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தனர். அத்தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படித் தொடித்தோள் செம்பியன் அக்கோட்டையை அழித்தான் தேவர்களைக் காத்தான். இதனால், அவன் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன் எனப்பட்டான். இவ்வரலாற்றைப் பழமொழி,

'வீங்குதோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசும்பில்

தூங்கும் எயிலும் தொலைத்தலால் – ஆங்கு

முடியும் திறத்தால் முயல்கதாம் கூரம்

படியியூப்பின் இல்லை யரண்'

(பழமொழி.155)

எனப்பாடுகின்றது. 'அம்பினை வலிமையுடன் தொடுப்பின் கவசமும் பிளக்கும்' என்பதால், முயற்சியை முழுமையாகச் செய்தால் பயனடையலாம் என்பதற்கு இச்சோழனே சான்றாவான். இங்கு, 'முயற்சி திருவினை ஆக்கும்' (616) என்றும், 'அருமை உடைத்து என்று அசுவாமை வேண்டும்' (611) என்றும் வரும்

குறட்பாக்கள் எண்ணத்தக்கன. எந்த ஒரு செயலினைச் செய்தாலும் வலிமையுடன் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் முயன்றால் முடியாதது எதுவுமில்லை என்பதையும், முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார் என்பதையும் தொடித்தோட் செம்பியனைக் குறிப்பிடும், பழமொழிப் பாடல் நமக்கு உணர்த்தப்படுகின்றது.

இச்சோழனை, நச்சினார்க்கினியர் தம் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார விளக்க மேற்கொள் உரையில்,

'...திறல் விளங் கவுனர் தூங்குயில் எறிந்த

விறன்மிகு முரசின் வெல்போர்ச் சோழன்"

எனப் பாடுவது இங்கு பொருத்திக் காணப்பதற்குரியது.

பொற்கைப் பாண்டியன்

மதுரை, நான்மாடக் கூடல் நகராக இருந்தபோது இரவு நேரங்களில் அரசன் காவல் பொருட்டு வீதிவலம் வரல் நடைபெறும். ஒருநாள் நள்ளிரவில் வலம் வந்த பாண்டிய மன்னன் ஒரு வீட்டினுள் பேச்சொலியைக் கூர்ந்து கேட்ட பொழுது கீரந்தை என்ற வேதியன் தன் மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டு இருப்பதை அறிந்தான். அவன், 'வணிகத்தின் பொருட்டு வெளியூர் செல்கின்றேன்' என, அவன் மனைவி, 'அச்சமாக உள்ளது திருடர் பயம் உண்டு' என,

வேதியனோ, 'நம் நாட்டு அரசன் செங்கோல் உன்னைக் காக்கும்; அஞ்சாதே' எனக்கூறிச் சென்றான்.

இதனைக் கேட்ட பாண்டியன் மனம் மகிழ்ந்தது. தனது நாட்டுமக்கள் தன் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கையை நினைத்து வியந்து அத்தெருவினை நாளும் தவறாது காவல் புரிந்தான். ஒருநாள் இரவு அவ்வேதியன் வீட்டில் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. ஐயமுற்ற பாண்டியன் கதவைத் தட்டினான். வேதியன், தான் வந்ததை அறிந்தால் அவன் மனைவி மீது சந்தேகம் அடைவானே என எண்ணி அவ்வீதியில் அமைத்த அனைத்து வீடுகளின் கதவுகளையும் தட்டிச்சென்றான்.

மறுநாள் அரசவையில் அத்தெரு மக்கள் முறையிட்டனர். எங்கள் வீட்டுக்கதவைத் தட்டிய திருடன் கையை வெட்ட வேண்டும் என்றனர். அரசனும் வாளொன்றைக் கொண்டுவரச் சொல்லித் தன் கையை வெட்டிக் கொண்டான். வியந்த அனைவரிடமும் தானே கதவைத் தட்டியதாகக் கூறியதைக் கேட்டு மக்கள் அதிர்ச்சியுற்றனர். பின்னர், பாண்டியன் பொற்கை ஒன்றினை வைத்துக் கொண்டான். அப்போது முதல் பொற்கைப் பாண்டியன் என்ற பெயரைப் பெற்றான். இவற்றையெல்லாம் கண்ணகியிடம் தெய்வம் கூறியதாகச் சிலப்பதிகாரம், கட்டுரை காதை பாடுவதனை.

“உதவா வாழ்க்கைக் கீரந்தை மனைவி

புதவக் கதவம் புடைத்தனன் ஒருநாள்

‘அரசை வேலி அல்லது யாவதும்

புரைதீர் வேலி இல்என மொழிந்து

மன்றத்து இருத்திச் சென்றீர் அவ்வழி

இன்று அவ் வேலி காவா தோ’ எனச்

செவிச்சூட்டு ஆணியில் புகைஅழல் பொத்தி

நெஞ்சம் சுடுதலின் அஞ்சி நடுக்குற்று

வச்சிரத் தடக்கை அமரர் கோமான்

உச்சிப் பொன்முடி ஒளிவளை உடைத்தகை
குறைந்த செங்கோல் குறையாக் கொற்றத்து
இறைக்குடி பிறந்தோர்க்கு இழுக்கம் இன்மை”

எனும் அடிகளால் அறியலாம்.

இவ்வரலாற்றைப் (பழமொழி) பொற்கைப் பாண்டியன் தனக்குத் தகுதியுடையதன்று என ஆய்ந்துணர்ந்து தனக்குச் சான்றாகத் தானே ஆகிக் கதவைத் தட்டிய குற்றத்தை நினைத்துத் தன்கையைத் தானே வெட்டிக் கொண்டான் என்ற பொருள்படப் பாடுவதனை,

‘எனக்குத் தகவன்றால் என்பதே நோக்கித்
தனக்குக் கரியாவான் தானாய்த் தவற்றை
நினைத்துத்தன் கைகுறைத்தான் தென்னவனும் காணார்
எனச் செய்யார் மாணா வினை’

(பழமொழி.76)

என்பதால் அறியலாம். பொற்கைப்பாண்டியன் குறித்த செய்தியினைத் தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் (இளம்பூரணர்) களவியல் நூற்பா (1) மேற்கோள் விளக்கப்பகுதியிலும் நம்பியகப்பொருள் நூற்பா (45) உரை விளக்கப்பகுதியிலும் காணலாம்.

பாரி, பேகன்

முல்லைக்குத் தேர் தந்த பாரியும் மயிலுக்குப் போர்வை தந்த பேகனும் வள்ளல்கள் ஆவர். இவர்களிருவரும் சங்க நூல்களில் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். கொடுப்பதையே கடமையாகக் கொண்ட இவர்கள் இன்னார்க்கு இன்னது கொடுக்க வேண்டும் என எண்ண மாட்டார்கள். ‘பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு’ என்ற பழமொழி இவர்களுக்குப் பொருந்தாது. யாருக்கு எது வேண்டுமாயினும் கொடுப்பர். இத்தகைய செயல்களைக் கொடைமடம் என்று தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும்.

படர்வதற்கு ஆதரவில்லாமல் தனித்துத் தளர்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு முல்லைக் கொடியைப் பாரி கண்டான். உடனே முன்பின் எண்ணாமல் தான் ஏறி வந்த தேரையே அக்கொடி படரும்படி நிறுத்தினான். சிறிது சிந்தித்திருப்பின் அதற்கு ஒரு கொம்பைத் துணையாக நட்பிருக்கலாம். உடனே உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற அவன் எண்ணம், சிறிதும் காலந்தாழ்த்தவில்லை. ஆதலால், இதைச் செய்வதைத்தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை. அவனுடைய கொடை மடமே இவ்வாறு அவனைச் செய்யத் தூண்டியது.

பேகன் என்பவனும் துன்புறுவோர்க்கு உடனே உதவ வேண்டும் என்ற உள்ளம் உடையவனாவான். அவன் காட்டின் வழியே வரும்போது அங்கே குளிரில் ஆடிக்கொண்டிருந்த ஒரு மயிலைக் கண்டான். குளிரால் நடுங்குவதாக எண்ணினான். மயிலுக்குக் குளிரைத் தாங்கும் உடல் வன்மை உண்டு. குளிர்காலத்தில் மயில் ஆடுவது இயற்கையாகும். இதனை எண்ணிப்பார்க்க அவனுக்கு நேரமில்லை. மயில் குளிரால் நடுங்குகிறதென்று நினைத்து உடனேயே தன்னுடைய போர்வையை எடுத்து அதற்குப் போர்த்தினான்.

பாரியும் பேகனும் அறிவுள்ளவர்களே ஆவர். ஆனால், அவர்களுடைய கருணையுள்ளம் உண்மையை உணரவில்லை. அறியாதவர்களாய் நடந்து கொண்டனர். அத்தகைய அறியாமையும் அவ்விருவருக்கும் ஓர் அழகாக அமைந்துவிட்டது.

‘முல்லைக்கொடி படர்வதற்காகத் தான் ஏறிவந்த தேரினையும் குளிர் காலத்திலே மயிலுக்குப் போர்வையையும் கொடையாகக் கொடுத்தவர்களைக் குறித்துச் சொல்லப்போனால் அறிவிலே மடமையும் சான்றோர்க்கு அணியாகும்’. இக்கருத்துகளைக் கூறும் ‘பழமொழி’ப் பாடல்,

“முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
தொல்லை யளித்தாரைக் கேட்டறிதும் – சொல்லின்
நெறிமடற் பூந்தாழை நீடுநீர்ச் சேர்ப்ப

அறிமடமும் சான்றோர்க்கு அணி'

(பழமொழி.74)

என்பதாகும். இச்செய்யுள், பாரி பேகன், இருவரின் பெருமையினையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்விருவரின் செய்கை அறியாமை நிறைந்தது; ஆயினும் அது அவர்களுக்குப் பெருமை அளித்தது. அச்செயல்கள் அவர்களின் பண்பின் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன.

பாரி மகள்

பாரி வள்ளலின் மகளுடைய கொடைத்தன்மையை, 'மாரி வறண்ட காலத்தில் பாணன் ஒருவன் பாரியின் மகளிடம் வந்து இரந்தான். அவனுக்குச் சோறிடுவதைப் போலவே உலைப்பாணையுள் பொன்னை நிறைத்து, அதைச் சோறாகத் தந்தான்' என்னும் பொருளில் பாடுவதை.

'மாரியொன் நின்றி வறந்திருந்த காலத்தும்

பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு நீருலையுள்

பொன்திறந்து கொண்டு புகர்வாக நல்கினாள்

ஒன்றுறா முன்றிலோ இல்'

(பழமொழி.381)

இருமகள்கள் என்பதால் அறியலாம். பாரிக்கு அங்கவை, சங்கவை என் இருந்தனர். இருவருள் இப்பாடலுள் இடம்பெறுபவர் யாவர்? என அறிய இயலவில்லை. இப்பாடல் பாரியின் மகளைச் சுட்டாது மனைவியைச் சுட்டுகின்றது என்பாரும் உளர். இப்பாடலில் வரும் பொன் என்பதற்குப் பொன்னாங்கண்ணிக்கீரை என்னும் பொருள் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது.

கரிகாலன்

குலத்தொழில் போதிக்கப்பட வேண்டியதில்லை; தானே வந்துவிடும். இதைக் குறிக்கும் பழமொழி. 'குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும்' என்பதாகும். மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா? என்பதும் இக்கருத்துள்ள தொடரே ஆகும். குலவித்தை கல்லாமலேயே வந்துவிடும் என்பதற்கு உதாரணமாகக் கரிகாற் சோழனுடைய வரலாறு ஒன்றைப் பழமொழி

'உரை முடிவு காணான் இளமையோன் என்ற

நரைமுது மக்கள் உவப்ப நரை முடித்துச்

சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை

கல்லாமல் பாகம் படும்' (பழமொழி.6)

எனும் பாடலில் கூறுகின்றது. நரைத்த முதியோர், சோழனைக் கண்டு, 'இவன் இளமைப் பருவம் உள்ளவன்' நாம் உரைக்கும் வழக்கைக் கேட்டுச் சரியான முடிவு கூறும் திறமையற்றவன் என எண்ணினர். அம்முதியோர், 'சரியான நீதிதான்' என உவக்கும்படிச் சோழன் நரை முடி தரித்து வந்து வழக்கை விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறினான். ஆதலால் தம் குலத்திற்குரிய வித்தைகள் கற்பதற்கு முன்பே நன்றாக வந்துவிடும் என அறியலாம்.

பகைவர்களின் சூழ்ச்சிக்கு இரையாகாமல் உயிர் தப்பினவர்கள் முயற்சி உடையவர்களாக இருந்தால் தம் காரியத்திலே வெற்றி பெறுவர். இக்கருத்தை விளக்கும் 'பழமொழி'ப் பாடல்,

கூடப்பட்டு உயிர்உய்ந்த சோழன் மகனும்

பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்ற கடைக்கால்

செயிரறு செங்கோல் செலீஇயினான் இல்லை

உயிருடையார் எய்தா வினை' (பழமொழி.239)

என்பதாகும். பகைவரால் கரிகாலன் இருந்த மாளிகை கொளுத்தப்பட்டது. ஆனால், அவன் அதில் அகப்பட்டு மாளாமல் உயிர் தப்பினான். தன் முயற்சியினால், தன் மாமனாகிய இரும்பிடர்த் தலையார்

என்பானுடைய துணையைக் கொண்டு தன் அரசாட்சியைப் பெற்றான் குற்றமற்ற நெறியிலே செங்கோல் செலுத்தினான்.

பகைவர் மூட்டிய தீயிலிருந்து தப்பி ஒருவகையில் கால் கரித்தமையால் கரிகாலன் எனப்பட்டான். 'கரி' என்றால் வறுமை 'காலன்' என்றால் எமன் தன் ஆட்சியில் வறுமைக்கு எமனாக இருந்ததனால் கரிகாலன் எனப்பட்டான் எனவும் கூறுவர். அரசினை இழந்து உயிர் பிழைக்க முடியாத நிலையில் இருந்த அவன். பின்னாவில் அரசாட்சி பெற்று நன்மை அடைந்தான். எப்பொழுதும் துன்பத்தினையே அடையாமல் சிறந்த இன்பங்களையும் அடையலாம் என்பது இதனால் விளங்கும்.

ஒவ்வோர் உயிருக்கும் ஒரு பிறவியில் இன்பமும் மற்றொரு பிறவியில் துன்பமும் எனத் தனித்தனியே வகுக்காது ஒரே பிறவியில் இன்பமும் அடையுமாறு விதி வகுத்தலால் துன்பமடைவார் இன்பத்தை அடைதலும் என்பது புலப்படும்.

கரிகாலன் இளமையில் துன்புற்றமை. பின்னர்ச் செங்கோலைக் குற்றமில்லாமல் நடத்துவதற்குக் காரணமானது போல முன்னர் அடைந்த துன்பம், பின்னர் வரும் இன்பத்திற்குக் காரணமாதல் என உணர்தல் வேண்டும். எனக்குத் துன்பத்தையே படைத்தான் போலும் என்று வருந்துவார்க்கு, இன்பமும் துன்பமும் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; துன்பம் அடைவர் சோர்வின்றி முயற்சி செய்யின் சிறந்த நன்மைகளை அடையலாம் என்பதற்குக் கரிகாலன் சான்றாகின்றான்.

ஒருவனுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் வந்தே தீரும் என்பதனைப் பழமொழி” கரிகாற் சோழனைக் காட்டி விளக்குகின்றது. அப்பாடல்.

‘கழுமலத்தில் யாத்த களிறும் கருவூர்
விழுமியோன் மேற்சென் றதனால் விழுமிய
வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது’ (பழமொழி.230)

என்பதாகும். கழுமலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த யானை கருவூர் சென்று சிறந்தவனான கரிகால்வளவனைக் கொண்டுவந்து ஆட்சி புரியச் செய்தது. அதனால் சிறந்த பொருளை நாம் விரும்பினும் விரும்பாவிடினும் அடைவதற்குரியவை ஒருவனை அடைந்தே தீரும்.

கழுமலம் சீர்காழியின் பிறிதோர்ப் பெயராகும். இவ்வூர் சோழநாட்டில் உள்ளது. கருவூர் சேர நாட்டில் உள்ளது. இவ்விரண்டு ஊர்களுக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் அதிகமாயினும் விதி கரிகாலனை அரசனாக்கியது.

சீர்காழியை ஆட்சி செய்தவன் இறக்க, அவன் வழியில் யாரும் அவ்வரசாட்சியை ஏற்க இல்லாமையால் அமைச்சர்கள் பட்டத்து யானையை விட்டு அவ்யானை யாரைக் கொண்டுவருகின்றதோ அவனுக்கே முடிசூட்டுவது என்று உறுதிசெய்து யானையைப் போகச்செய்தனர். அவ்யானை, கருவூரில்விட்டு அவ்யானை யாரைக் கொண்டுவருகின்றதோ அவனுக்கே முடிசூட்டுவது என்று உறுதிசெய்து யானையைப் போகச்செய்தனர். அவ்யானை, கருவூரில் இருந்த கரிகாலனைக் கொண்டு முடிசூடுமாறு செய்தது. கழுமலத்தைச் சோழன் கைக்கொண்ட செய்தியினைக் களவழி நாற்பது.

‘ஓஓ உவமன் உறழ்வின்றி ஒத்ததே
காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்ட’ (களவழி.36)

எனப்பாடுகின்றது. கரிகாலன் பற்றிய செய்தியினை தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்தினையியல் மேற்கோள் செய்யுளாகக் காட்டியதனை. நச்சினார்க்கினியர், நூற்பா விளக்கத்திற்கு

‘ஏரியு மேற்றத்தி னானும் பிறர்நாட்டு
வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாந் தேரின்
அரிகாலின் கீழகூஉ மந்நெல்லே சாலுங்
கரிகாலன் காவிரி கூழ் நாடு”

எனும் பாட்டானும் நச்சினார்க்கினியரின் அகத்திணையில் நூற்பா (30) மேற்கோள் செய்யுளாலும் அறியலாம். இவனைப் பட்டினப்பாலை.

‘அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்

திருமா வளவன்’

என்றும் அகநானூறு,

‘.... ஒண்படைக்

கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலை’

என்றும்.

‘வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத்து இறுத்த

பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்’

என்றும்,

‘காய்சின மொய்ம்பின் பெரும்பெயர்க் கரிகால்

ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்’

என்றும் பாடுகின்றது.

சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, கரிகாலனை.

‘செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன்’

எனப்பாடுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது

சேரன் செங்குட்டுவன்

செங்குட்டுவனின் புகழைச் செய்யுளாகத் தொகுத்த கௌதமன் என்னும் புலவர், ‘சொர்க்கத்தை யானும் என் உறவினரும் அடையுமாறு செய்வாயாக’ என்றார். இக்கருத்துக்களைக் கொண்ட பழமொழிப் பாடல்,

“தொடுத்த பெரும்புலவன் சொற்குறை தீர

அடுத்தர என்றாற்கு வாழியரோ என்றான்

தொடுத்தின்னர் என்னலோ வேண்டா கொடுப்பவர்

தாமறிவார் தம்சீ ரளவு” (பழமொழி.380)

என்பதாகும்.

முடிவு

புராணங்களின் பெருமையினைப் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே தமிழர்கள் நன்கு அறிந்து போற்றியுள்ளனர். நம் முன்னோர்கள் மனிதனின் நடத்தை, ஒழுக்கம். வாழ்வின் நோக்கங்கள் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தியுள்ளனர். அதன் விளைவாகத் தமிழில் பல புராண நூல்கள் தோன்றின. தமிழரின் உள்ளப் பண்பாட்டை அந்நூல்கள் அறிவிக்கின்றன. இதனால் தமிழர்கள் புராண நெறியிலும் சமயநெறியிலும் சிறந்து விளங்குபவர்கள் என்ற நம்பிக்கை புலனாகும். கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் புராணக் கதைக் பாடற்பொருளோடு இணைந்தும் குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

பழமொழி நானூறு தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன். பொற்கைப்பாண்டியன், பாரி, பாரிமகள், பேகன், கரிகாலன், சேரன் செங்குட்டுவன், மனுநீதிச்சோழன் ஆகியோர் குறித்தும் கொற்கைத் துறைமுகம் குறித்தும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைச் சுட்டுகின்றன.

துணைநூல்கள்

1. பழமொழிநானூறு, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், திருநெல்வேலி-6, சென்னை-, 1967.
2. பரிமேலழகர் உரை திருக்குறள், சாரதா பதிப்பகம், ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம், 2/3, ஸ்ரீகிருஷ்ணாபுரம் தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-600014, பிப்ரவரி 2006.
3. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, தி.சு., (உ.ஆ.) நாலடியார், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட், 522, டி.டி.கே. சாலை, ஆள்வார்பேட்டை, சென்னை-18, 2008
4. அர்ச்சுணன், ம., நீதி நூல்களில் அறமும் அரசியலும், பூமலையாழ் பதிப்பகம், தோளூர், விளத்தூர் அஞ்சல், பரமக்குடி வட்டம், இராமநாதபுரம் மாவட்டம்.

Bibliography

1. Pazhamozhinanooru. The Tirunelveli South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Ltd., Tirunelveli-6, Chennai-1, 1967.
2. Thirukkural with the Commentary of Parimelazhagar. Saradha Pathippagam [Saradha Publishing House], G-4, Shanthi Apartments, 2/3, Srikrishnapuram Street, Royapettah, Chennai-600014, February 2006.
3. Balasundaram Pillai, T.S. (Ed.). Naladiyar. The Tirunelveli South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Ltd., 522, T.T.K. Road, Alwarpet, Chennai-18, 2008.
4. Arjunan, M. Neethi Noolgalil Aramum Arasiyalum [Ethics and Politics in Didactic Literature]. Poomalaiyazh Pathippagam [Poomalaiyazh Publishing House], Tholur, Vilathur Post, Paramakudi Taluk, Ramanathapuram District.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).